

Új úton

344 E 69th street New York, NY 10021 (212) 734-5252

Web: elsoreformat.us

A New York-i Első Magyar Református Egyház körlevele 2015 ADVENT-KARÁCSONY-ÚJÉV-BÚÉK 2016

Lukács 17,20-37

“...az egyik!” Adventi Prédikáció

Kedves Testvérek!

Tudom, hogy közülünk sokaknak ismerôsen hangzott ez a néhány vers, abból amit ma nektek felolvastam, hiszen elmúlt vasárnap, mielőtt az adventi koszorún lévő első gyertyát meggyújtottuk, ezek a gondolatok kerültek felolvasásra, csak akkor nem Lukács evangéliumából, hanem Mátéból.

Azt is tudom, hogy nem a legkönnyebb sorok ezek a Bibliánkból. Ha valaki igazán Isten igéjét komolyan próbálja venni, talán még erősebb szívdobogást is érezhet vagy nyel egyet ily szavak hallatán...hiszen Isten országa és az Emberfia eljövetele kapcsán bizony ítéletre, pusztulásra is hivatkozik ígénk. Mégis, amikor elmúlt vasárnap ezek a gondolatok kicsit halkabban felolvasásra kerülhettek, több szeretetet éreztem mögötte, mint bármikor azelőtt. Talán ha jobban tudatosodhat bennünk az, hogy ezeket a gondolatokat maga Jézus Krisztus intézte az ő tanítványaihoz; ha megértjük, hogy ezeket is azért mondta el, hogy tanítványait felkészítse az előttük álló eseményekre; azért helyezte a szívükre, hogy helytálljanak, mikor már Ő fizikailag nincs velük, akkor talán megérezhethetjük azt is, hogy mindezek szeretetből írtak meg - érettünk mai tanítványokért is. Bár kítűnik ígénk olvasása közben, hogy először a farizeusok mentek oda Jézushoz kérdésükkel, de miután Jézus válaszolt nekik röviden, lényegre törően, utána odafordult tanítványaihoz, s türelmesen, hosszasan tanította, intette, figyelmeztette őket...hogy végsőkéig kitartva megmaradhassanak, üdvözülhessenek.

Talán nem a legkönnyebb nekünk belegondolni abba a korba, amelyben Jézus élt és tevékenykedett, - hogy milyen lehetett nem csak a Messiásra vonatkozó próféciaikat ismerni, s azzal komolyan számolni, miközben a csendesen munkálkodó ÚrJézus tanításai, s csodái nyomán az emberi szívek hol álméllkodással, hol félelemmel, hol Isten magasztalásával teltek meg. A szóbeszédnek nyomán felbolydultak az emberek...s erősen tanakodtak azok is, akik Hozzá ellenségesen viszonyultak. Azok a sok kérdések is, amit Neki szegeztek akár egyik vagy másik oldalról is azt mutatja, hogy az Isten országával kapcsolatos kérdések, s ezzel kapcsolatos bizonytalanságok napi szinten foglalkoztatták az akkor élő embereket.

A farizeusok (kik egyébként Jézussal szemben elutasítónak bizonyultak, szavaiban oly sokszor kételkedtek, csodáinak oly sokszor nem adtak hitelt) odamentek s egyenest megkérdezték Tőle: “mikor jön el az Isten országa”? (17,20) De Máté ev. 24.-ben pont a tanítványai kérdezik meg Tőle: "Mondd meg nekünk: mikor lesz ez, és mi lesz a jele a te eljövetelednek és a világ végének?" (24, 3) s ezt követően kezdte elmondani amit ma is fel olvastam nektek. De eszünkbe juthat Keresztelő János is, akinek a börtönben elbizonytalanodva lesz nagy kérdése az, hogy: “Te vagy-e az Eljövendő, vagy mást várjunk?” (Mt.11, 3) Jézus szavaiból is kitűnik, hogy az emberekben egyre több késztetés mutatkozott az idő előrehaladtával arra, hogy ide oda szaladgáljanak, futkossanak mondván: itt vagy ott van az Isten országa. Milyen meglepő lehetett hallani akkor azt, hogy: "Az Isten országa nem úgy jön el, hogy az ember jelekből következtethetne rá...ne mondogassák itt vagy ott van... Mert az Isten országa közöttetek van!" (17,20-21.)

A jelek várása sokat kísértette a farizeusokat és írástudókat. Amikor Jézus ördögöt űzött ki egy megszállott emberből, s az újra beszélt, s látott - még nem volt nekik elég jel, újabbat kívántak...hiába állt előttük nagyobb próféta Jézusban, mint Jónás bizonyult... (Mt.12, 22.kk) De Isten országának eljövetelével kapcsolatosan is egyértelmű, hogy nagy égi jelekre vártak, amely alapján majd időben felkészülhetnek, s elkötelezhetik magukat. Olyat jeleket, mint amelyet a 10. csapás előtt is kaptak, amikor Isten kimenekítette az ő népét, Egyiptomból, a pogány világból. Ugye ott Isten előre megjövendölte, népét figyelmeztette mit tegyenek: a fáraó keményszívűsége, hajthatatlansága miatt a hitetlen nép szenvedett. Isten ítéletének nem csak szemtanúi lehettek, de időben készülhettek a kivonulásra is. Levághatták a páskabarányt, ajtajaikat vérrel megjelölhették, a páska bárányt és a kovásztalan kenyereket - ha derekukat fel is övezve, sarujukat lábukra véve - még ha sietve is ugyan, de megehették. Az öldöklő angyal elkerülte házaikat, s együtt valamennyien, “száraz lábon” rengeteg ékszerrel edényeikben átkelhettek a Vörös-tengeren, megmenekültek. Egyiptom népe, a pogány nép pedig, ki őket üldözöbe vette – oda veszett. Valami ilyesmit, valami ehhez hasonlót reméltek Isten országa eljövetelét illetően...hogy majd időben felkészülnek, megmenekülnek.

Jézus sokszor beszélt az Isten országáról, s beszélt az Ő eljövetele és a világ vége kapcsán arról, hogy pl. - lesznek háborúk (nemzet nemzet ellen, ország ország ellen támad), - lesznek földrengések, járványok és éhínségek, a gonoszság megsokasodik, a szeretet sokakban meghidegül, - lesznek akik megtántorodnak, elárulják vagy meggyűlölik egymást. Az övéinek a szenvedésre is fel kell, hogy készüljenek...testvér-testvér ellen, apa gyermeke ellen, s gyermek szüleje ellen fordul majd... (Mt/Mk/Lk ev. de Pál vagy a Péter leveleiben is olvashatunk az utolsó időkről), de Jézus nagyon világosan beszél arról, hogy ez mégcsak a vajúdas kezdete, ez még arra való, hogy az övéi bizonyosságot tegyenek Igénkben pedig az akkori tanítványoknak azt is hangsúlyozta, hogy “még sokat kell neki szenvednie és megvetetnie ettől a nemzedéktől.”(25.) Még az Ő szenvedésének is meg kell lennie... De Jézus világosan beszél arról, hogy: "Jönnek majd napok, amikor szeretnétek akár egyetlen egyet is látni az Emberfiának napjai közül, de nem láttok” (22.)... “Mert ahogyan a villám cikázik, és az ég aljától az ég aljáig egyszerre villan fel és fénylik, úgy jön el az Emberfia is az ő napján.”(24.) - tehát váratlanul, amire nem lehet emberileg felkészülni.

Ezt a váratlanul jövő eseményt hasonlítja a Nőé napjaiban és Lót napjaiban történő eseményekhez az ÚrJézus. Olyan eseményekhez, amelyeket mindenki jól ismert, s értett, olyanokhoz amelyeket mi is ismerünk, s értünk ma is.

Jézus azt mondja Nőé napjaival kapcsolatban, hogy: “ettek, ittak, házasodtak, férjhez mentek, egészen addig a napig, amíg Nőé be nem ment a bárkába. Azután jött az özönvíz, és elpusztított mindenkit.” (27.) Lót napjaival kapcsolatban pedig: “ettek, ittak, adtak, vettek, ültettek, építettek; de amely napon Lót kiment Sodomából, tűz és kénkö esett az égből, és elpusztított mindenkit.” (28-29.) – de felkészülni igazán a közelgő eseményre senki sem tudott, váratlanul érte az embereket.

Tudjátok mennyire megütött teológus koromban az, amikor azt olvastam Nőé napjaival kapcsolatosan, hogy az akkor élő emberek életvitele annyira megszorította Istent, hogy megbánta, hogy embert alkotott a földön...a sodomaiak bűne pedig égbekiáltó volt. Az élet mindennapi örömeit megélték, a jövőt is tervezték amikor már Istennél kész volt az ítélet rájuk nézve, mert nem lelte bennük kedvét.- hiába vetettek, ültettek, építettek, mindez eltörpült a bűneik miatt.

Ma is nagy kérdés, mit ér az ember napi igyekezete, ha tette Istent megszorító, mit ér jövőt is munkáló tette, ha bűne égbekiáltó? S ma is látni, s érezni azt, hogy az ember igazán fel sem tudja fogni azt, hogy miközben teszi dolgát, miközben örömeit vágyát megéli, miközben jövőjéért is cselekszik – Isten hirtelen közbeszólhat, s nem engedheti az embert tovább...Mennyire kevés ember lenne, aki az utolsó napon házasodna,

fát ültetne vagy építene...ha igazán számolnánk ezzel...bizonyára másképp is élnénk. Még azt is nehéz sokszor megértetni, hogy halálunkkor nem vihetünk magunkkal semmit!

Ebben az országban iskolákban, kórházakban kötelezően előírnak "Fire drill" napokat, s utóbbi években hozzá kellett szokni a gyerekeknek a "Lockdown drill" napokhoz is. Így próbálnak sokakat felkészíteni arra, hogy miként viselkedjenek, miként cselekedjenek tűz vagy lövöldözés esetén. Elfogadjuk ennek szükségességét, fontosságát, hasznosságát, de sokan érezzük azt, hogy arra a napra, órára vagy percre nem lehet felkészülni...mégis jó a tanácsokat elfogadni, emlékezetben tartan ahhoz, hogy emberek megmenekülhessenek.

Jézus szavaiból is ezt éreztem ki: amikor az Emberfia megjelenik, "aki azon a napon a háztetőn lesz, a holmija pedig a házban, ne jöjjön le, hogy elvigye, és aki a mezőn lesz, az se forduljon vissza."(30-31.) Ezen a napon való megmenekülés másképp lehetséges csak, nem úgy mint az egyiptomi szabadulásnál, amikor megpakolva jutottak át a túlsó partra, s megszabadulhattak. Itt a menekülés útja, az elengedés útja. Azt a világot, amit Isten megítél, azért nem fordulhatunk vissza. Azt, ami előbb-utóbb elvész, mert a múlandó világhoz tartozik, azt meg kell tanulnunk magunk mögött hagyni. Amiből Isten már kimenekített, abba nem jó vissza vágyakozni.

Jézus: "Emlékezzetek Lót feleségére!" (32.). Ki volt ő? Ő volt, ki sóbálványá lett, mert az Úr akaratával ellentétben, menekülés közben megállt, s hátranézett. De ha alaposan újraolvassuk az ő történetét és egyben családja történetét, akkor kitűnik mi mindenre szerette volna emlékeztetni az Úr Jézus akkori tanítványait, s egyben bennünket is. Mert még mielőtt kitűnhetett számukra Isten városukkal való pusztító szándéka, Ábrahám már könyörögni kezdett a városban lévő igaz emberekért. Bár nem volt 10 igaz ember sem, akik által megmenekülhettek volna, ő mégis megmenekülhetett *kegyelemből, érdemtelenül*. Hiszen egyedül Lótról említi meg Szentírásunk, hogy szenvedett az elvetemült, kicsapongó emberek viselkedésétől, s igaz lelke napról-napra gyöttrődött a gonosz cselekedetek láttán (2Péter 2,7-8). De amikor nyilvánvalóvá lett előttük, hogy mi az Úr Isten szándéka, ha nem is vették ezt tréfának, mégis még Lót is "tétovázott". Ezért megragadták az ő kezét is, hogy kijuthasson a városból – mert Isten Lótot megszánta. Lót felesége maga előtt tudhatta szeretteit, "szerelme tárgyait" azokat, akiket az ember elsőként tart számon a bajban, s miattuk látja értelmét az ember tovább menetelni, vagy rájuk való tekintettel gyűjti sok ember az erőt egy katasztrófa után is. Ő mégis vágyakozott visszanézni...oda, ahol a fajtalanokodástól kezdve a jogtipráson át Isten haragját vívták ki.

Mennyi mindent megtesz ma is Isten sok-sok emberért, hogy esélyt adjon egy másfajta életre. Hányszor vonakodik az ember, Isten azonban kézen fogja, hogy jobb lehessen neki. Hányszor nyilvánvalóvá teszi haragját a bűnök felett, az ember mégis sokszor visszavágyik...pedig ott lenne előtte egy ígéretesebb jövő is. Nem azért, mert megérdemli; nem azért, mert kiérdemelte, hanem valakire való tekintettel, valakire, aki most is, mai is szenved az istentelenség láttán. A szülők hite által a fiak esélyt kaphatnak, hívő házastárs mellett a gyengébb vagy erősebbik nem többet nyerhetne, balesetből, betegségből felgyógyulva valaki másképp élhetne...de oly sokszor azt látni visszavágyakoznak a régi megszokott életbe...s oly sokszor vissza is fordulnak.

Mennyi mindent tett már értünk is Isten! Talán kézenfogva meg is ragadott, vezetett, de vajon értékeljük-e ezt vagy visszafordulunk, mert vissza vágyakozunk... esetleg vonakodva megyünk még csak előbbre? Vajon hányszor gondolunk bele abba, hogy Krisztusra nézve, Krisztus érdemére való tekintettel mentetet még mindig bennünket is Isten, hogy egy új élettel ajándékozzon meg bennünket. Talán ebben az összefüggésben érti meg azt, hogy miért mondta az Úr Jézus azt: "Aki meg akarja tartani az életét, elveszti, aki pedig elveszti, megtartja azt."(33)

Milyen fontos az is, amit Jézus ezután mondott: Mondom nektek: "azon az éjszakán ketten lesznek egy ágyban, az egyik felvétetik, a másik pedig ott hagyatik. Két asszony örül ugyanott, az egyik felvétetik, a másik pedig ott hagyatik. (Ketten lesznek a mezőn, az egyik felvétetik, a másik ott hagyatik.)" Vannak akik már bevallották, ezek a szavak érintették meg őket leginkább az igében, és nem könnyű elfogadni ezt...pedig más összefüggésben többször is utaltunk már erre is. Tudjuk, hogy Isten a szívek, vesék vizsgálója, tudjuk, hogy nem személyválogató; tudjuk mindenkinek cselekedetei szerint fizet meg, s azt, hogy egyedül kell majd ama napon elé állanunk, mégis sokan hiszik azt, hogy más hitére, hitéletére és szolgálatára hivatkozhatnak majd. Van ki halálos ágyán bizonygatja a lelkésznek, hogy az ő nagyapja annak idején templomot épített, vagy hogy szülei templomba járók mai is, vagy fizettek be templom fentartói járulékot is, vagy a feleségük szokott templomba járni; netán a gyermekük, vagy unokájuk tisztséggel, hivatással bír valamelyik gyülekezetben,...mintha ez saját lelki életére nézve jelentene valamit. Pedig ugye mi is tudjuk, hogy egy szakma, egy-egy hivatás éveken át összetarthat embereket, s élhetnek évtizedeken keresztül is úgy, hogy egy

fedél alatt vannak, mégis érezhetnek, gondolkodhatnak egymáshoz viszonyítva nagyon eltérően. Évek alatt összekovácsolódhat két ember egy szakmát választva, lehetnek közösek örömeik és bánatuk napi fizetésükért fáradozva, Istennel való kapcsolatuk mégis lehet különböző. Évek alatt összekovácsolódhat két ember a házasságban is, lehetnek közös örömeik és bánatuk, lehetnek közösek céljaik és vágyaik, érthetik félszavakból is egymást, de Istennel való kapcsolatuk már lehet nincs ugyanazon a hőfokon. Az egyik a vele kapcsolatát már rendezte a másik még nem biztos...s ezt sajnos olyan sokan csak nagyom magánügyként kezelik. Magánügy, mert senki helyett nem hozhatunk döntést, de nem tudjuk csak magánügynek tekinteni, ha valakit szeretünk! És milyen nagy dolog ha egész családok, ha a családból mindenki átélheti a szabadulás, megtartatás örömeit.

Vajon mi hová tartozunk...? Mi lehetnénk az egyik, aki felvétetik? Soha sem késő erre törekedni! Ehhez igazán hagyni kéne, hogy Isten kézenfogjon és vezessen bennünket, hogy az itt és mostban Isten szavát komolyan vegyük.

Tudjátok milyen nagy nyomorúsága az embernek, amikor még mindig vár valami nagy dologra, valami nagy történéssre, valami nagy jelre, hogy komolyan vegye Isten szavát, Isten jelenlétét a világban. A farizeusok ilyenek voltak, ez volt a nyomorúságuk, ezért éltek úgy, ahogy...de milyen más lehetett volna az életük, ha megértik és elfogadják azt, amit Jézus mondott nekik: "...az Isten országa közöttetek van!" (7,21)

Talán így az adventben, a várakozás idejében nem csak azt fontos megértenünk, hogy mindennapi dolgaink, gondunk-bajunk mellett kell a feljebbvalókkal törődni, s olyan módon élni, mint aki komolyan számol Isten országának, az Emberfiának majdani eljövételével...hanem fontos megértenünk azt is, hogy Isten országa jelen van, közöttünk van. Tehát egyszerre eljövendő és egyszerre jelenvaló, megtapasztalható. Aki Jézus Krisztusban annak idején az Isten Fiát meglátta, aki annak idején az Általa véghezvitt cselekedetekben az Atya Isten gondviselő, mentő szeretetét észrevette...az reményteli, boldog embernek bizonyulhatott. Ez ma is így van.

Isten országa olyan, hogy a magvetéssel elkezdődik, a termés összegyűjtésével és szétválogatással folytatódik...s egyszer majd egészen kiteljesedik. Isten országa olyan, mint az igazgyöngy, amelyre rá lehet találni...s ha valaki valóban rátalált, akkor le tud mondani minden más értékről. Képes lesz az ember ezáltal arra, hogy ne kezdjen ide oda futkosni, ne kezdjen visszafordulni, visszaszaladni olyan értékek után, amit Isten megítél. Az égő házba se bölcs visszaszaladgálni, holmik után kotorászni, ha már az életek biztonságban vannak.

Mi utal Isten országának jelenlétére, közelségére? Nekem néha elég csak annyit olvasnom valaki bizonyosságából, hogy van ki beteg ágyán megkeresztelkedik, van ki betegségben is kéri, hogy házasságát Isten törvénye szerint is rendezhesse. Néha elég tudnom, hogy valaki sok év után meg tudott bocsájtani, mert Isten szavának engedett vagy új életet kezdett, vagy nagy veszteség után Isten ígéjéből erőt nyerve fel tudott állni, s tovább mehetett és tudni, hogy egy élet imádság után megfogyanhatott! Nekem néha elég látni, hogy mostoha gyermekorból jövet valaki úgy lett hívő kereszténnyé, hogy emberileg nem volt esélye, hogy hitre jusson. De ha a saját életemre gondolok csak, akkor is tudom Isten jelenlétének, szeretetének köszönhetek sok mindent, még akkor is, amikor más csak sajnálni, lesajnálni tudott! Elég néha csak annyi, hogy Isten ígéje többet mondott, mint máskor s egyszerre megörvendeztetett!

De gondolom ti is el tudtok mondani hasonlókat.

Miért tűnhettek szeretettelinek Jézus komoly szavai: mert emlékeztetni akart, s őszintén elmondta mi várható. Így lehet még elgondolkodni, változtatni, életünket egészen az Ő szavaira bízni...már az adventben! Várakozni, s nem várni egyszerre! Még úrvacsora vétel előtt!!!

Ámen

NT. Fogarasi Anita

Mécs László: Adventkor

Jézusunk, adj erőt, hogy ékesen járjunk
Illendő ruhában, méltóképpen várjunk
Add, hogy kerüljessük a bűnt, sötétséget
S ama jobb hazában megláthassunk Téged.

Ajándék - 1Jn. 4,9-10 - Karácsonyi prédikáció

Isten ajándéka ez a világ. Saját kezűleg készítette. A teremtéskor nekünk adta. Ő, aki maga a teljesség, egészen jól megvolt a világ teremtése előtt a maga világában, a mennyek országában, amely bizonyos szempontból hasonlít a mustármaghoz, egészen más miatt pedig hasonlít a kerítőtűhöz, a kovászhoz, a szántóföldben elrejtett kincshez, a gazdához, aki jó magot vetett a földjébe.

Isten ajándéka a napfény, a világosság, amit elsőként adott nekünk, amikor mi még sehol sem voltunk. Előbb megteremtette a feltételeket a fogadásunkhoz. Édenkertbe érkeztünk, nem istállóba. Amikor elkészült a világ, akkor adott minket a világnak a semmi utáni hatodik napon. Ez volt az a nap, amikor önmagából adott egy részt a világnak. Lelkéből adott nekünk. Ajándékkul adott minket a világnak és nem büntetésül.

Azután adott két áldott kőtáblát, saját kezével írottakat, adott enni-inni, adott prófétákat, általuk küldött üzeneteket. Adott szépet és keserveset, büntetést és bocsánatot – minden igazi bűnbánat után.

Adott országot, tejjel és mézzel folyó örökséget. Adott gyermekeket, anyaméh gyümölcsét annyit, mint égen a csillag – amiképpen megígérte Ábrahámnak. Az anyaméh gyümölcse jutalom – jutalmakat adott.

Adott pusztát és pusztából kivezető utat csodákkal szegélyezve. Adta áldását, védelmét, gyönyörű győzelmeket. De nekünk ennyi sem volt elég! Nem lettünk jobbak ezernyi bocsánat után sem.

Akkor ezt mondta: mindent odaadtam, már csak a Fiú maradt, az egyetlenegy, akiben gyönyörködöm, akivel vigasztalódom. Odaadom őt is. Nincs több, amit adhatnék – önmagamot adom. Így lett karácsony.

És azon az estén, amikor angyalénektől volt hangos a betlehemi ég – megszületett a Fiú. Ajándék. A minden, akinél nincs több.

Azon az estén a mennyei Isten úgy nézett a Fiúra, ahogy soha azelőtt, úgy, ahogy a földi apák néznek elsőszülöttjükre – abban a csodálatos pillanatban, amikor szülőkké válnak. Addig is volt Fia, de nem gyermeki létben, nem egy másik világban, nem pelenkában, nem törékenységben. Nem látta őt sáros lábbal, betegen, nem hallotta sírni őt.

Azon az estén emberekre bízta magát az Isten. Kiszolgáltatottá, sebezhetővé vált. És mi sebeztuk az Istent. Isten ajándéka egy gyermek. Ő, akié a menny minden dicsősége, aki a szemefénye, a büszkesége, az örökös. Ajándék az ünnep is: a pillanat. Az Isten és emberek közös napja. Ezt jelenti az ünnep: áldozat és öröm. Istennek áldozott idő. Ez a legfrissebb karácsony is azért ünnep, mert Istennel vagyunk együtt. Emberi és isteni közös idő ez a pillanat.

Az ünnep szakrális esemény. Emlékezés, hogy dolgaink végzéséhez Ő adott erőt, a lélegzetvételhez tiszta levegőt, a fáradásunkhoz célokat, szeretetünkhöz társakat, hétköznapijainkhoz ünnepet.

Az ünnep nem tombolás, nem evés és ivás, nem kacagás, hanem öröm. Mi egymás felemelése helyett tárgyakat adunk egymásnak. Szép és hasznos tárgyakat, de a lelkünkben nem adunk. Az lenne az igazi ajándék – valami égi.

Értelmezzük újra az ünnepet! Magunkat. Mi tesz ünneppé egy napot? Mi ne maradjon ki abból a napból, hogy az ünneppé váljon?

Az ünnep az az idő, azok a pillanatok, amelyeket Isten kiment az életünk idejéből az örökkévalóság számára. A nyílt lehetősége annak, hogy találkozzunk vele. Az esély arra, hogy megszólítson téged, hogy elbeszélgesselek. Hogy a lelked csomóit kibogozzátok, hogy a kérdéseidre választ találj.

Az ünnep az a pillanat, amikor megszólítható vagy. Szükséged van erre.

Ünnep az, amikor a fent és a lent egybeér. Ünnepezt akkor az ég és a föld: „az egész népnek öröme lesz!” (Lk. 2,10). Élmény lesz!

Addig az estéig üzent az Isten – azon az estén ő vált üzenetté. Ő a hírnök és a hír. A menny egy darabja jött a földre akkor.

Végül adott egy vacsorát is, kenyeret, bort és egy mozdulatsort. Benne a feloldozást, bűnbocsánatot, végtelen szeretetet. Adott egy ígéretet: benne az örökkévalóságot.

Mi, ha mindenünket neki adnánk, mit adhatnánk neki?! Aranyat, tömjént, mirhát nem – már nem aktuális.

Áldozatot? Odaadnál valamit a tiedből – de akkor eszedbe jut: semmid sincs, amit ne kaptál volna. Éppen tőle. Az Úré az egész föld.

Tovább töprengesz, talán találsz valamit... időt, erőt, szolgálatot?

Se vagyoned, se életed, se időd, se erőd. Életed ideje az Ő kezében van. A mindennapi erőt is tőle kapod minden reggel. Sőt a reggelt is. A szolgálatot is, mert nála nélkül semmit sem cselekedhetsz. Csak ha a szóelőtőként maradsz. Rajta. Vele.

Magadat? Azt sem, mert „nem vagyunk mi magunkéi”. Nem rendelkezel magaddal. Még tested sem a tiéd, hanem „a Szentlélek” temploma. Mindened az övé. Még a bűneid is. A lelked is.

Hát semmink sincs, amit adhatnánk neki?!

Ézsaiás közbeszól: „Adjatok hálát az Úrnak, magasztaljátok az ő nevét, hirdessétek a népek közt nagyságos dolgait, mondjátok, hogy nagy az ő neve!” (Ézs. 12, 4).

A HÁLA az, amit adhatok neki! Semmi sem az enyém, csak a hála a szívemben és az, hogy hiszek benne!

Ennyit tehetek hozzá én a teremtéshez! Ennyi, ami elvárható tőlem. És ez az, amivel tartozom!

Ez az én ajándékom, hogy innen a szószékről elmondom mindannyiunk nevében: nagy és kegyelmes az Isten, csodákat cselekedett velünk itt, Oláhdehllőn, minden nehézség ellenére megtartott.

Hálát adok neki minden új napomért, új napomon az új erőért. Minden üzenetért, amit általam üzent, áldásokért, vigasztalásokért, gyermekemért, azokért, akik fontosak nekem, mert szeretem őket, fáradságos estékért, győzelmekért, a jelenlétéért.

Én elmondtam. Mondjátok el ti is – adjatok hálát gyermekekért, unokákért, egyesek közületek dédunokákért is, az egész nagycsaládért. Ezért az ünnepért, hogy megértétek, apró ajándékokért, találkozásokért, együttlétért, ünnepi ebédért, egészségért, ha még van, az erőért, amivel ma reggel felkeltetek ágyatokból, a meghallgatott imádságokért. Az úrvacsoráért. Soroljátok fel.

Tegyétek hozzá a teremtéshez azt, amit csak ti tehetek hozzá. Azt, ami elvárható tőletek, és ezzel tartoztok! A köszönetedet – ajándéku karácsonyra az Istennek.

Hadd olvassam el a Zsoltárok közül a legrövidebbet, a 117.-et:

„Dicsérjétek az URat mind, ti népek, dicsőítsétek mind, ti nemzetek! Mert nagy az ő szeretete irántunk, az ÚR hűsége örökké tart. Dicsérjétek az Urat!”

Ámen.

ÚJÉVI JÓKIVÁNSÁGOK

B ékés álmainkba ne csalódjunk soha
O lalmazzon minket angyalok mosolya
L elkünkben béke és szeretet virítson
D üh és gaz álnokság meg ne szomorítson
O stoba szólamra ne hajoljon szívünk
G azdagság kísérje minden vidám léptünk
Ú tjaink vigyenek igaz célunk felé
J övendőnk munkája ne váljon kereszté
É jszaka pompásan ragyogjon csillagod
V led lehessen amikor csak akarod
E gymásra találjon most minden kereső
T ársával éljen minden egymást szerető
K özösen tegyük szebbé ezt a világot
Í zleljünk már most mennyei boldogságot
V áljon minden titkos, szép álmunk valóra
Á ldott legyen minden együtt töltött óra
N evetni tudjunk és őszintén örülni
O dvas idő fogát messze elkerülni
K evészet mondok végül, de szépet:
Kívánok Boldog Új Évet!

Babits Mihály ÁLDÁS A MAGYARRA...

"Lám, igaz jószágunk visszatért kezünkre,
bár a világ minden fegyvere őrizze,
Mert erős a fegyver és nagy a hatalmasság,
de leghatalmassabb mégis az igazság.
Útja, mint a Dunának és csillagok útja:
nincs ember, aki azt torlaszolni tudja.

Él a nagy Isten és semmi se megy kárba,
Magyarok sem lettünk pusztulni hiába,
hanem példát adni valamennyi népnek,
mily görbék s biztosak pályái az égnek.
Ebből tudhatod már, mi a magyar dolga,
hogy az erős előtt meg ne hunyáskodna.
Erős igazsággal az erőszak ellen:
így élj, s nem kell félned, veled már az Jsten.
kelnek a zsarnokok, tűnnek a zsarnokok.
Zsibbad a szabadság, de titkon bizserog,
és jön az igazság, közelebb, közelebb.."

BABITS MIHÁLY: Csillag után

Ülök életunt szobámban,
hideg teát kavarok...
Körülöttem fájás-félés
ködhálója kavarog.
Kikelek tikkadt helyemből,
kinyitom az ablakot
s megpillantok odakint egy
ígéretes csillagot.
Ó ha most mindent itthagynék,
mennék a csillag után,
mint rég a három királyok
betlehem-i éjszakán!
Gépkocsin, vagy teveháton –
olyan mindegy, hogy hogyan!
Aranyat, tömjént és mirrhát
vinnék, vinnék boldogan.
Mennék száz országon át, míg
utamat szelné a vám.
„Aranyad tilos kivinni!”
szólna ott a vámos rám.
„Tömjened meg, ami csak van,
az mind kell, az itteni
hazai hatalmak fényét
méltón dicsőíteni.”
Százszor megállítanának, –
örülnék, ha átcsuszom:
arany nélkül, tömjén nélkül
érnék hozzád, Jézusom!
Jaj és mire odaérnék,
hova a csillag vezet,
te már függnél a kereszten
és a lábad csupa seb,
s ahelyett hogy bölcsőd köré
szórjak tömjént, aranyat,
megmaradt szegény mirrhámmal
keserűszagu mirrhámmal
kenném véres lábadat.

Füle Lajos: Visszajön

Hóból az erdő, ködből a felhő,
hó esik, tél szele fűjja...
Valaki eljött, Valaki elment,
Valaki visszajön újra!

Száll csuda híre szívből a szívbe,
kétezer év a tanúja:
Valaki eljött, Valaki elment,
Valaki visszajön újra!

Kárász Izabella: Megérkezett

Advent után, mikor a Csendnek vége lesz,
Az égi fény jelzi: megérkezett,
Piros szívek arany húrján majd felkacag
A Hozsánna, Dicséret és Hódolat.
Az én szívem' is megérinti az öröm,
És hirdetem mindenkinek, hogy íme, jön!
Advent után, mikor a Csendnek vége lesz,
S az égi fény jelzi: megérkezett!
Ó, szent, nagy Éj, te békességnek éjjele,
A Boldogság és Üdvösség szent fényjele,
Mikor viszály, békétlenség kudarcba fúl
És hatalmas máglyafényként a hit kigyúl!
S a szeretet úr lesz a nagy világ felett,
S jóakarát simítja meg a szíveket,
Advent után, mikor a Csendnek vége lesz,
S az égi fény jelzi: megérkezett!
Advent alatt ti földön élő emberek
Kongassátok az elhallgatott szíveket,
Legyen csengés-bongás a föld terén át,
Úgy várjátok az örök Isten szent Fiát!
Mert jön, mert jön, mert nemsokára itt leszen,
Az ég fénylő csillagképében megjelen,
Advent után, mikor a Csendnek vége lesz,
S az égi fény jelzi: megérkezett!
Karácsony jön, hatalmas és titokzatos,
Kigyulladnak szívek, tüzek és csillagok,
Megtalálják Jézus Krisztust az emberek
S a békesség zászlója leng a föld felett,
Béke, öröm, szeretet és jóakarát
Játsszák el a karácsonyi himnuszokat,
S velük zengi a boldog föld az éneket:
Urunk, Szabadítónk, megérkezett!

Angyalok ajkán, emberek hangján
csendül a csillagos ének,
Kétezer éve mennek Elébe
boldogan, kik Neki élnek.

Ott a helyed e drága menetben,
életed KRISZTUSA vár rád.
Hagyd el a gondot, légy vele boldog,
zengje a szíved a hálát!

Újévi gondolatok

"Senki sem tudja, mit hoz az Új* esztendő, egyéni életünkben és globalizált világunkban, amelynek a történései immár minden emberre kihatnak valamiképpen. Sejtéseink szerint több borút, mint derút várhatunk. Az életöröm és a reménység azonban akár a legzordabb körülmények között is nélkülözhetetlen számunkra. Csakis így őrizhetjük meg testi-lelki egészségünket, és élhetünk értékes életet.

Íme, egy ősrégi recept arra vonatkozóan, hogy milyen életfilozófia segíthet ebben minket: „Megtanultam, hogy azokban, amelyekben vagyok, megelégedett legyek.” (Pál apostol Filippibeliekhez írt levele 4,11) Amelyekben éppen „vagyok” – azaz minden körülmények között. Vigasztaló, hogy azt írja: ez megtanulható. De vajon hogyan?

Három alapvető dolog szükséges ehhez:

- Meggyőződés az isteni gondviselés mibenlétéről és bizonyosságáról

Amennyiben őszintén, valódi bizalommal segítségül hívja az ember Istent, egész életéhez és minden dolgához, a következő történik: Nem vesz ki az élet küzdelmeiből, de mintegy „patikamérlegesen” kiméri, hogy mi válik jellemfejlődésünk javára, és mindig megmutatja, biztosítja a kivezető utat minden válságból. Pál apostol így fogalmazza meg az isteni gondviselésnek ezt a törvényszerűségét: „Hű az Isten, aki nem hagy titeket feljebb megpróbáltatni, mint elszenvedhetitek, és a megpróbáltatással együtt a kimenekedést is megadja...” (Pál apostol Korinthusbeliekhez írt I. levele 10,13) Az apostol szerint Isten jellemének a változhatatlansága szavatolja ennek az ígéretnek a bizonyosságát. Bármilyen életkörülményben megőrzi bátorságát és reménységét az az ember, aki a Szentírásból nyert Isten-ismerete és személyes tapasztalatai alapján így gondolkodik Isten gondviseléséről: „Semmi rossz hírtől nem fél; szíve erős, az Úrban bizakodó.” (Zsoltár 112,7)

- Azonosulás egy elveszítetetlen életcéllal

Igen egyszerűen fogalmazhatjuk meg ezt az életcél: amíg egy ember van, akinek segíthetek, érte valamilyen szolgálatot tehetek, nem vagyok sem munkanélküli, sem céltalan. Ez az életcél elveszítetetlen, mert lelkileg-testileg segítségre szoruló ember mindig van, mindig lesz körülöttünk. Igaz viszont az, hogy a mi együttérző szeretetünk véges és törekeny. Erről az oldalról bizonytalannak tűnhet a szóban forgó életcél. Isten azonban az igaz szeretet új és új tartalékait tudja adni az embernek, amint Pál apostol mondja: „Isten szeretete kitöltetik a szívünkbe.” (Pál apostol Rómabeliekhez írt levele 5,5) Lehet szeretetet kérni Istentől az emberek iránt – különösképpen az olyanok iránt, akik természetes érzelmeink szerint nehezen elhordozhatók – és az olyan feladatokhoz, amelyek terhesek, fárasztóak, amolyan nemszeretem munkák. Ha igaz felebaráti szeretettel tudunk viszonyulni az ilyen emberekhez, ha szeretetből tudjuk végezni a nem örömteljesnek ígérkező feladatokat is, akkor ezek könnyűvé és értéket közvetítővé lesznek nemcsak a mi számunkra, hanem mások számára is.

- Biztos reménység a jövőt illetően

Az értelmes hittel hívő keresztény ember látóhatárán ott fénylik ez az ígéret: „De mi új eget és új földet várunk az Ő ígérete szerint, amelyben igazság lakozik.” (Péter II. levele 3,13) Akármilyen a jelen, akármilyen aggasztó a jövő az emberi realitások szerint, ott van ez a hatalmas „de”. Sok keresztény számára is elhomályosult ez az ígéret, nem tudják realitásnak tekinteni. Aki alaposan utánanézi a Bibliában annak, hogy milyen alapokon nyugszik az újjáteremtett Földre és az eljövendő Isten országára vonatkozó sok-sok bibliai ígéret, és mennyi - előzőleg hihetetlennek látszó - történelmi prófécia teljesedett be hajszálpontosan a maga idejében, az valóságos reménységnek fogja tekinteni a szóban forgó nagy ígéretet. Ezért mindenkor értelmét látja annak, hogy emberekért, az emberi jövőért munkálkodjék. Gyönyörűen zárul egy ószövetségi zsoltár: „Ügyelj a feddhetetlenre, nézd a becsületet, mert a jövő a béke emberé.” (Zsoltár 37,37)

Az egyén számára ez természetesen csak akkor bátorító reménység, ha bizonyosság számára, hogy lesz feltámadás - újjáteremtett testben, a személyiség azonosságával örök életre - Jézus Krisztus visszatérésekor, ha elfogadja Isten gyógyító munkáját, hogy megszabadítsa őt bűnbetegségéből, én-középpontúságából. Sok ember ezt hihetetlennek tartja. De akinek van készsége és kitartása utána járni annak, hogy mi a feltámadásra, illetve az én-től való szabadulásra vonatkozó reménységnek az alapja, az már nem fogja ezeket képtelenségnek tartani. Csupán csak az is meggondolandó, amit a 17. századi természettudós és nagy gondolkodó B. Pascal így mond: „Milyen meggondolásból állítják, hogy nem támadhatunk fel? Mi nehezebb, megszületni, vagy feltámadni, az-e, hogy ami sohasem volt, legyen, vagy hogy továbbra is legyen, ami egyszer már volt? Nehezebb-e vajon életre születni, mint az életre visszatérni? A megszokás miatt az egyiket könnyűnek, a megszokás hiánya miatt a másikat lehetetlennek tartjuk: paraszti észjárás!” (222. töredék)

A fenti három dolog az egyetlen megbízható „recept” az életöröm és a reménység megtartására minden körülmények között. Senki számára sem megközelíthetetlen vagy elérhetetlen. Az a hozzáállás szükséges csupán, amiről ugyancsak B. Pascal így ír: „Íme, ezt látom, ez ejt engem zavarba. Körültekintek, és mindenütt csak homályt látok. A természet nem tár elém semmit, ami ne indítana kételkedésre és nyugtalanságra. Ha nem látnék benne semmi olyat, ami istenségre utal, a tagadás álláspontjára helyezkednék; ha pedig mindenütt egy Teremtő jegyeit fedezném fel, megnyugodnék a hitben. De mivel túl sokat látok a tagadáshoz, és túlságosan keveset a megbizonyosodáshoz, szálnalmas helyzetben vagyok. ... Így azonban nem tudva, mi vagyok, és azt sem, hogy mit cselekedjem, nem ismerem sem a helyzetemet, sem a kötelességemet. Szívem teljes erővel törekszik megtudni, hol van az igazság, hogy követhesse; az örökkévalóságért semmit sem találnék túlságosan drágának.” (229. töredék)

Szeretettel, a valódi életöröm és reménység állhatatos keresését, megtalálását kívánva:
Vankó Zsuzsa

*- szerk

---

1 O come, O come, Immanuel,
and ransom captive Israel
that mourns in lonely exile here
until the Son of God appear.

Refrain:
Rejoice! Rejoice! Immanuel
shall come to you, O Israel.

2 O come, O Wisdom from on high,
who ordered all things mightily;
to us the path of knowledge show
and teach us in its ways to go. Refrain

3 O come, O come, great Lord of might,
who to your tribes on Sinai's height
in ancient times did give the law
in cloud and majesty and awe. Refrain

4 O come, O Branch of Jesse's stem,
unto your own and rescue them!
From depths of hell your people save,
and give them victory o'er the grave. Refrain

5 O come, O Key of David, come
and open wide our heavenly home.
Make safe for us the heavenward road
and bar the way to death's abode. Refrain

6 O come, O Bright and Morning Star,
and bring us comfort from afar!
Dispel the shadows of the night
and turn our darkness into light. Refrain

7 O come, O King of nations, bind
in one the hearts of all mankind.
Bid all our sad divisions cease
and be yourself our King of Peace. Refrain

Advent meditation in the Old testament context:

... The Ten Commandments. Note that God first rescues the people from Egypt, and then he gives them the Ten Commandments. Keeping the Ten Commandments is not what saved them; God had already done that. God did not first give the Law and then deliver the people—first he delivered his people, and then he gave them the Law. Thus we are not saved by the Law, but saved for the Law. The Law is how we conduct our love relationship with God, not the way we merit the relationship. We are saved by faith in Christ alone.

The angel Gabriel tells Mary of the incarnation. Mary is the first person who hears the name Jesus. She is the first one who gets the message that salvation is coming into the world through a baby who is going to be born in Bethlehem, who is the Lord, and who is descending into time and space to save us.

The Gospel of Matthew starts with the genealogy—who is Jesus, what are his roots, who is his family—and then tells the story of the angel of the Lord coming to Joseph in a dream. “Immanuel” is the name given to Jesus in this annunciation text. It means: “God with us.” Consider what it means that Jesus Christ is God and is *with us*.

In the Gospel of Luke The birth of John the Baptist. Zechariah, John’s father, sang about the Christ, “Praise be to the Lord, the God of Israel, because he has come to his people and redeemed them” (Luke 1:68). God makes promises to his people throughout the Old Testament. A rainbow appears as a promise that God will never again send a flood to destroy the world. God promises to make Abraham a great nation. God promises deliverance to the people of Israel during Passover. God makes and keeps his promises again and again. And among these promises there is an even greater promise—God promises a Messiah, a deliverer, an anointed King.

When God calls Abraham in Genesis 12, God promises in verse 2–3: “I will make you into a great nation, and I will bless you; I will make your name great, and you will be a blessing...and all peoples on earth will be blessed through you.”

This incredible promise—that ultimately God is going to save his people through Abraham’s family—rests on another linchpin promise. In verse 7 God says that Abraham will have “offspring.” But Abraham’s wife Sarah is barren. Genesis 11:30 says that Sarah was “childless because she was not able to conceive.” So, the redemption of the world hinges on the miraculous birth of a child to a barren woman. And yet we read in Genesis 21:1–3, “Now the Lord was gracious to Sarah as he had said, and the Lord did for Sarah what he had promised. Sarah became pregnant and bore a son to Abraham in his old age, at the very time God had promised him. Abraham gave the name Isaac to the son Sarah bore him.”

But, when God in Genesis 22 calls Abraham to sacrifice his son Isaac, at first, it would appear, that God was abandoning his promises to Abraham.

This call to Abraham reminds us of the other calls, especially the first one in Genesis 12. On both occasions he was called to “go,” leaving all his security, comfort, and everything his heart rested in. He was called to make his heart’s dearest objects into an “offering” to God. In Genesis 12, those sacrifices were more general. He was giving up his friends, most of his family, life in a civilized, safe place. These are major sacrifices. God was asking Abraham to trust in God’s promise as his security and significance, not these other things. That is what God is doing again, as Abraham is called to offer up Isaac, the dearest thing in his life.

In every case, God is saying, “Don’t look to anything but me. Make me your ultimate security, worth, and hope. Don’t trust in anything but me. Don’t rest your heart in anything more than me for your significance and security.”

But the ultimate nature of this test is summed up in the term God deliberately uses with emphasis in Genesis 22:2: “your son, your only son.” It is not literally true that Isaac is Abraham’s only son. But Isaac is Abraham’s only son in that all his hopes are focused on Isaac: he is the promised son, the one through whom God promised to rescue his people.

Abraham’s series of calls from God can be summed up like this:

- “Go out.” Where? “I’ll tell you later. Just go.”
- “You will have a son.” When? “I’ll tell you later. Just trust.”
- “Now offer up your son on the mount.” Why? “I’ll tell you later. Just climb.”

Did Abraham push himself up the mountain simply saying, “I have to obey God perfectly! I can do it! I must do it!” and so on? No, Genesis 22:8 shows that Abraham had decided to cling to the goodness and promises of God despite all appearances. He says, “God himself will provide the lamb.” Verse 5 also seems to be an indication of Abraham’s hope, because he tells his servants that “we will come back to you.” We read in Hebrews 11:17–19, “By faith Abraham, when God tested him, offered Isaac as a sacrifice. He who had embraced the promises was about to sacrifice his one and only son, even though God had said to him, ‘It is through Isaac that your offspring will be reckoned.’ Abraham reasoned that God could even raise the dead, and so in a manner of speaking he did receive Isaac back from death.”

We read in Counterfeit Gods, “God saw Abraham’s sacrifice and said, ‘Now I know that you love me, because you did not withhold your only son from me.’ But how much more can we look at his sacrifice on the cross and say to God, ‘Now we know that you love us. For you did not withhold your son, your only son, whom you love, from us.’ ”

It is hard not to notice that centuries later another angelic messenger comes to another incredulous woman to tell her about another miraculous birth, and he answers her doubts by saying: “No word from God will ever fail” (Luke 1:37). Unless Isaac was born, God’s people could not be blessed and saved, but in the end, he only points to the ultimate “Isaac” through whom all God’s promises are ultimately fulfilled.

Prayer

Thank God that he sent his Son, his only Son, to live and die for us.

Pray that you would learn to trust God and to love him more than anything else.

Acknowledging that all we have and all we are belongs to God, pray that he would help us to release our hold on all that he has given us.

Pray, praising God for all he has generously provided to our church in the past year and that God would graciously continue to sustain our work and ministry.

*May you find true peace in the Savior born in Bethlehem,
- now and throughout the year.*

*Merry Christmas, Happy, healthy, prosperous and
successful New Year to you and your loved ones.*

Minden kedves testvérünket, barátot, szeretettel hívunk és várunk az adventi vasárnapokon d.e. 11 órai istentiszteleteinkre, Karácsony este, 24.-én este 7 órai kezdettel;- Karácsony és Újév napján szintén 11 órakkor kezdődő úrvacsorás istentiszteleteinkre! Hivogassuk barátainkat, ismerőseinket is ezekre az alkalmakra!

A 120 éves New York-i Első Magyar Református Egyház Istentől gazdagon megáldott karácsonyi ünneplést, valamint jó egészségben, békében, boldogságban eltöltött Újévet kíván minden kedves testvérünknek, egyháztagnak, pártolónknak, barátunknak